Recensie: Alex Agnew ****1/2

Sportpaleis Merksem
vrijdag 31 mei 2019

foto © Koen Bauters

Recensie:
Alex Agnew is 46. Op zijn leeftijd heeft ie ondertussen door hoe hij 'the time of my life' kan beleven tijdens een avondje alleen thuis, de drie P's: Pizza, Porno en Playstation. Dat zijn jongste show 'Be careful what you wish for' dan ook uit 5 levels bestaat, en hij visueel naar games refereert, hoeft dan ook niet te verbazen. Het grootste stuk wijdt Agnew aan het genderthema. Transgenders (zoals Sam Bettens en Bo Van Spilbeeck), cisgender, agender, trans-species, … het zijn allemaal thema's die Agnew breed uitdiept om uiteindelijk tot de kern te komen: hoe we ons verhouden tegen over elkaar, vrouwen en mannen, feminisme, en seksisme in de nasleep van de #Metoo-beweging. Dé sterkte van deze voorstelling is met stip dat de comedian erg intelligent omgaat met deze thema's door zowel mannen als vrouwen op hun onvolkomenheden te wijzen, de rollenpatronen in vraag stelt zonder daarbij 1000 jaar onderdrukking van vrouwen te willen goedpraten én het politiek correcte gedoe – terecht en dat werd tijd! – stevig door de mangel haalt. Met "Raap thuis uw rommel op." adviseert ie mannen om hun vrouw niet langer als hun meid te behandelen, maar als een echte gelijke. "Echte gelijkheid begint nergens dan thuis" stelt de komiek verwijzend naar de soapserie van één. Verder noemt ie zichzelf een genie wanneer hij applaus ontvangt nadat ie het had over een man die zijn vrouw afsloeg na tien jaar mishandeld te zijn geweest door haar en dat in de nasleep van de #Metoo beweging.

Hoewel er experimenten aan de gang zijn zodat er in de toekomst ongeslachtelijk voortgeplant kan worden, hebben eicellen op dit momenten sperma nodig en vice versa. Agnew wil best wel open minded zijn en meegaan in alles wat er in de wereld verandert en de denkpatronen. Maar er zijn grenzen volgens de komiek wanneer die verwijst naar trans-species, mensen die zich geen mens voelen maar zich verwant voelen met een andere soort, zoals een dolfijn bijvoorbeeld. "Hoe ver moet een maatschappij meegaan in iemands persoonlijke waanzin?" stelt Agnew terecht daarbij ook verwijzend naar sommige volwassenen die zich als een achtjarige voelen, wat als je dat gedrag ok gaat vinden, de deur wagenwijd openzet om pedofilie ook te rechtvaardigen. Om kort te gaan: Agnew vindt de man die zich een dolfijn voelt "een aandachtsgeile debiel die onterecht op dezelfde hoop gegooid wordt als de transgenders." Een statement waarvoor Agnew een laaiend enthousiast applaus ontvangt in een uitverkocht Sportpaleis.
Iets na half negen begon Alex Agnew aan zijn bijna twee uur en half durende stand up comedyshow 'Be careful what you wish for' waar zoals dat hoort geen pauze in zit om de flow van de show te kunnen bewaren. Zeker, over zo'n lange periode zitten er wel wat dipjes in de voorstelling, maar de komiek weet handig de aandacht van het publiek dan terug te krijgen, door een muziekfragment te zingen, een geluidje te laten

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

horen, gewoon te lachen met zichzelf of het publiek te betrekken. Dat laatste deed ie al bij de start van de show, ook voor 'de mensen helemaal achteraan de zaal met de kutplekken.' Wat zijn manier was om de guests – later ook wel met de geuzennaam 'het plebs' gedefinieerd - die links en rechts naast de mengtafel op het middenplein zaten, te begroeten. Kortom: we voelden ons al meteen welkom.

Agnew liet weten dat ie nu in Mortsel – 'Waar de vuilniszakken bruin zien en de bevolking wit' – woont en een tuin heeft met drie kippen: Fleur, Lola en Billy waarbij Fleur de rol van de haan voor haar rekening neemt. Tot zijn verbazing is Mortsel een stad, wat na wat opzoekingswerk met het aantal inwoners te maken heeft. Voor hem is Mortsel echter géén stad. 'Geen hoerenbuurt. Geen stad.' klinkt zijn redenering dan ook erg logisch. Het felste applaus tijdens de openingsscène krijgt ie wanneer ie vakkundig een extreemrechts politicus op zijn plaats zet omdat ie Agnews quote eerder uit zijn context gerukt had en duidelijk de boodschap niet begrepen had uit een van zijn eerdere zaalshows: dat populisten met alles wegkomen en een publiek vinden voor hun gore, simplistische boodschappen net omwille van hun charisma.

De 46-jarige vader – "Vroeger droeg ik onderbroeken van Star Wars, nu van St rs" - is terecht een beetje verbaasd over het vrouwenrechtenthema dat alomtegenwoordig is de laatste maanden wat ie heerlijk theatraal aantoont in zijn 'Hier trek ik de lijn!'-scène waarbij hij een lijn op het podium trekt en steeds vaststelt dat zijn vrouw Yasmine en dochter Amy (in het Sportpaleis met hilarisch zwarte trui met op de achterkant 'Daughter Alex Agnew' op gedrukt. Kijk dat is nu eens zelfrelativerende humor zie, ook naar de entertainment business op zich die we wel kunnen pruimen.) - die soms moet vaststellen dat haar papa naar kastanjes smaakt wanneer hij haar kust - daar steeds doodleuk over wandelen. "Ik heb thuis niets te zeggen." klinkt het bijna op een meelijwekkende toon. De man lijkt ook helemaal veranderd: "Slikken hoer!, ga je me niet meer horen zeggen. Hoewel. Ik weet hoe het is. Stel u niet aan!". "Waar trek je de lijn?" vraagt Agnew zich af die 'No means no' wel wil erkennen, maar vaststelt dat een 'nee' bij een vrouw vaak het tegenovergestelde betekent. "Wees consequent" raadt ie dan ook de vrouwen aan. Ofwel zeg je 'neen', en bedoel je 'neen', ofwel zeg je 'ja' en bedoel je 'ja'.

Verwijzen naar films en boeken als de Harry Potterreeks (waarbij hij in detail beschrijft hoe absurd zwerkbal spelen in een sporthal is, een soort trefbal waarbij iedereen paardje rijdt op een plastic buis en een speler die the Snitch is zich soms ook letterlijk in zijn gat gebeten voelt) , Captain Marvel, Black Panther, Lord of the Rings, Tarzan (volgens Agnew had Tarzan voor ie Jane ontmoette al enkele vogels gepakt, waarbij er enkele zich niet tijdig uit de voeten konden maken wat ie heerlijk voorziet van R. Kelly's 'I believe I can fly'. R. Kelly wordt overigens net als de overleden Michael Jackson verdacht van seksueel misbruik van minderjarigen: "'Got to be starting something.', 'The boy is mine', 'Can you feel it', … die zijn teksten worden er ook niet beter op na die documentaire." grapt Agnew terwijl ie in een adem meegeeft dat Bad en Thriller fantastische platen zijn, grijnzend "Daar mag al eens een kleine voor afgezien hebben.") en Jurassic Park (de Velociraptor en de T Rex zouden genetisch gezien dichter bij de kip staan dan vogels. "Dat maakt er een andere film van" aldus Agnew die de beroemde scène met het bevende glas water magistraal van nieuwe kippengeluidjes voorziet).

46 betekent tussen te oud zijn zitten voor hippe nieuwe dingen en nog niet té oud zijn. Agnew ziet dan ook alles rond zich veranderen, niet in het minst met zijn eigen lichaam: "Vanaf nu doet alles pijn." Vroeger kon ie bijvoorbeeld zijn scheten nog inhouden en opsparen tot ie er eentje nodig had om een argument kracht bij te zetten. Maar die tijd is voorbij, zelfs als ie alles dichtknijpt, ontsnapt er zo nu en dan wat. Het brengt hem bij 'Stop!' van Sam Brown uit 1988 waaruit ie even het refrein a capella zingt.

Over een reisje naar Zuid-Frankrijk, zegt ie dat ie er erg geil was. "Maar in huis liep het vol met klein kinderen. Dat is toch iets te I hi. Mamase mamasa mamakusa" klinkt het feilloos in kopstem verwijzend naar 'Wanna be starting something' van Michael Jackson en de verdenkingen rond kindermisbruik die al jaren een

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

donkere schaduw werpen op de carrière van de King of Pop. Uiteindelijk trok Agnew zich dan maar onderweg in de wagen af. Voor de gelegenheid had ie een orgasme waarbij het sperma uit zijn lul spoot en niet gutste zoals gewoonlijk. Vakkundig ving hij de zaak met zijn ene hand op terwijl hij met de andere nog verder reed. Probleem was dat een bordje stelde dat op 1 kilometer de volgende péage eraan stond te komen. Met een lul uit zijn broek, een rechterhand met sperma en de andere hand aan het stuur, terwijl hij aan 140 km/uur reed, beschreef ie heerlijk de hachelijke situatie waarin hij verkeerde.

Kritiek op Rusland dat worstelt met (homo-) en bij uitbreiding mensenrechten uit Alex Agnew in de scène met de soldaat waarbij hij feilloos Engels met een Russisch accent spreekt (waar ie kennelijk lang op geoefend heeft). Een soldaat stelt hij voor die anders geaard is en laat ie 'I shoot people in their face but in a more social acceptable way.' zeggen. Verder tekenen we ook heerlijke mediakritiek op waarbij Agnew kennelijk een 'kwaliteitskrant' dat zich richt op millennials in het vizier heeft. Een krant waar onder andere vrouwen aan het woord gelaten worden die het kleinerend vinden wanneer een man de deur opent voor hen of hun koffers wil dragen. Wat helemaal van de pot gerukt is. Niet veel later bestempelt Alex Agnew het woord mansplaining als seksistisch. Een fenomeen dat simpelweg verklaard kan worden omdat mannen willen tonen dat ze ook een keer iets weten (alle statistieken wijzen er immers op dat vrouwen het sterke geslacht zijn, ze zijn slimmer, staan positiever in het leven, leven langer, …), zodat vrouwen hen slim zullen vinden in de hoop dat ze met hen mogen poepen. 'Womansplaining staat weliswaar niet in het woordenboek. Daar bestaat dan ook al een woord voor: 'gezaag.' klinkt het gevat.

Nu Alex Agnew gestopt is met het binnen het ritme wat brullen en roepen bij Diablo Blvd. ligt er a whole new world aan zijn voeten open aan onontgonnen muzikaal terrein. Tijdens zijn comedyshows liet ie in het verleden al enkele fragmenten uit musicals horen. Tijdens deze voorstelling was dat niet anders met 'The time of my life' uit Dirty dancing, 'Hey ho' uit Sneeuwwitje, een paar hits uit 'Thriller Live' en popnummers als 'Stop' van Sam Brown, 'The Reflex' van Duran Duran, 'I just wanna make love to you' van Etta James, 'Scheisse in der Hose' op de tonen van Dalida's 'Gigi L`Amoroso' uit 1974, en 'It must have been love' van Roxette' waarbij de naar Mortsel uitgeweken voormalig Antwerpenaar steeds feilloos zijn kopstem a capella liet horen. Geen klein beetje contrasteerde dat stevig met 'Gloryhole' van Steel Panther dat ook verwijst naar een van de grappigste scènes uit de show.

Het mag duidelijk zijn, Alex Agnew is een nog steeds onontdekt, noch erkend groot musicalster in ons land. Waar blijft die eerste plaat: Alex Agnew goes musical? Of dat eerste album na castratie met een pennenzak (waardoor ie wellicht nóg een toontje hoger zingen kan)? Of moeten we toch best maar voorzichtig zijn met wat we wensen?

< Bert Hertogs >

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.